

Εἰλικρινῶς ἀδυνατοῦμεν νὰ κατανοήσωμεν πὺδ βασιζέται ἡ αἰσιοδοξία ὠρισμένων παραγόντων τοῦ δημοσίου βίου τῆς χώρας μας

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Κυπριακοῦ, πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀδυνατοῦμεν νὰ συμμερι-

σθῶμεν τὴν αἰσιοδοξίαν αὐτὴν καὶ νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν μακαριότητα ἢ τὰς θριαμβολογίας ἐνίων διὰ τὴν διαμορφουμένην ἐν προκειμένῳ κατάστασιν. Ἡ ἀλήθεια, δυστυχῶς, εἶναι μία καὶ πολὺ ὀδυνηρά : Ἡ Τουρκία βαναύσως συνεχίζει τὸν ἀφελληνισμόν τῶν ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς περιοχῶν τῆς Μεγαλονήσου, ἐκτοπίζουσα τοὺς κατοίκους πολλῶν χωριῶν, τὰ ὁποῖα —μαζῆ μὲ τὰς ἑλληνικὰς περιουσίας καὶ τοὺς πλουτοπαραγωγικοὺς πόρους τῆς Βορείου Κύπρου— παραδίδονται εἰς τοὺς Τουρκοκυπρίους καὶ εἰς ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας μεταφερομένους Τούρκους· ἡ διχοτόμησις τῆς νήσου προχωρεῖ σταθερῶς διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ἐνὸς συστηματικοῦ προγράμματος ἐκτουρκισμοῦ μεγάλου τμήματος αὐτῆς καὶ διὰ τῆς ὀργανώσεως τοῦ αὐτονόμου τουρκοκυπριακοῦ «κρατιδίου»· ἡ στρατιωτικὴ παρουσία τῆς Τουρκίας εἰς τὴν νῆσον καθίσταται ὁσημέραι ἰσχυροτέρα. Καὶ ἐνῶ ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν, ἐμεῖς ἐπιχαίρομεν διὰ τὰς μεγάλας διπλωματικὰς —ἐν σχέσει πρὸς τὸ Κυπριακὸν— ἐπιτυχίας μας· ἐφυσυχάζομεν, διότι οἱ πάντες —ἀπὸ τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν μέχρι τῶν ἀρχηγῶν κρατῶν, τὰ ὁποῖα ἐπισκέπτονται Ἑλλήνες ἐπίσημοι— ἀναγνωρίζουν τὸ δίκαιον τοῦ δεινοπαθοῦντος κυπριακοῦ ἑλληνισμοῦ, χύνουν κροκοδείλια δάκρυα καὶ παρέχουν ἀφειδῶς κενὰς ὑποσχέσεις συμπαραστάσεως· πανηγυρίζομεν διὰ τὸ . . . κατάντημα τῶν Τούρκων, διὰ τὰς ἐσωτερικὰς διχονοίας των, διὰ τὰ προβλήματα πὺδ ἀντιμετωπίζουν, καί, ὑπεράνω ὅλων, διὰ τὴν «διεθνῆ ἀπομόνωσιν» τῆς Ἀγκύρας, τὴν ὁποῖαν χάρις εἰς τοὺς ἐδστόχους χειρισμούς μας (βοηθούντων καὶ τῶν σφαλμάτων τῆς τουρκικῆς πολιτικῆς . . .) ὑποτίθεται ὅτι ἐπετύχομεν. Καὶ παραβλέπομεν, ἀλλοίμονον, ὅτι —παρὰ τοὺς . . . κλυδωνισμούς της— ἡ Τουρκία ἐξακολουθεῖ νὰ κατέχη τὸ ἡμισυ σχεδὸν τῆς Κύπρου, νὰ ἐνισχύῃ στρατιωτικῶς τὴν θέσιν της ἐκεῖ, νὰ ἀπειλῆ μὲ ὑποδούλωσιν καὶ τὴν ὑπόλοιπον νῆσον, νὰ τηρῆ τὴν ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἑλληνικὸν Αἰγαῖον προκλητικὴν στάσιν της, καὶ ὅτι —παρὰ τὴν «διεθνῆ ἀπομόνωσιν» της— δέχεται ἄφθονον οἰκονομικὴν βοήθειαν ἀπὸ τοὺς Ἀραβας (Λιβύην) καὶ τοὺς «φίλους μας» τοὺς Ρώσους, τυγχάνει στρατιωτικῆς ἐνισχύσεως